

„Világosság” Péntek 1957. XI/3

HELYZETJELENTÉS A BORÁROS-TÉRI HÍDRÓL

November 7-e tiszteletére harcba a 31-es pont eléréseért

Éles novemberi szél súvít a Boráros-téri hid tartói között. Alattunk felfodrozza a Duna piszkosszürke, olajfoltos vizét, idefent pedig messzire ragadja és ronggyá tépi a szegecsmelegítő kályhák füstjét. Hidegen kékletnek ide a távoli hegyek, hideg a vas, a Duna örvénylése is, csak a verseny, a lelkesedés izzóan forró a hidászok szívében és nagyszerű munkában bontakozik ki a víz fölé messze beívelő híd szerkezetén.

Uj vállalásukért harcolnak a hid építői. Azért, hogy teljesítsék azt, amit megfogadtak: november 24-re a szerelés elérje a 31-es pontot. Ez a pont pedig már majdnem a Duna közepénél van. Ezzel a munkával már november 24-én befejezik a hidépítők évi tervüket.

Erről beszél Dezse Ferenc sztahanovista elvtárs, főszerelő, amikor felvezet bennünket a hidra. Régi hidász, számos hidunk újjáépítési munkáin dolgozott, résztvevett a Sztálin-híd építésében is. Sorban magyarázza a munkát. „Most a fő feladat — mondja —, hogy hétfőn megkezdhessük a hid leengedését. Nem kis dolog ez. Ezerhat-száztonnás vasszerkezetet kell megemelni és 48 centiméterrel leengedni, ugyanakkor oldalt is megmozdítani, hogy helyére kerüljön a hid.”

„Hétfőn megkezdeni a leengedést” — ezért harcol minden hidász a Boráros-téri hídon. Ezért felejtette el fájdalomt Matastik Sándor szegecselő. Vele akkor találkozunk, amikor felfelé mentünk a hidara. Ő éppen lefelé jött, mert beleütötte egy vasgerendába az orrát, vértét is eléggé. Kegyetlenül szítja a hidat, a szelet, a szegecselőpisztolyt — mindent, ami körülötte volt. Öt perc múlva azonban már ismét ott láttuk a munkahelyén.

Könnyedén kúszott a vastartókon és mint más az aszfalton, olyan nyugodtan járkált a két tenyérnél alig szélesebb vasgerendán. Széles, áradó kedvvel verte gömbölyűre az izzó szegecséket. „Nem mérges már? — kérdezzük. Ránknevet, legyint: „Az már ré-

felénk, Nagy László elvtárs, a legjobb szerelőbrigád vezetője. Szintén öreg hidász. Megáll, beszélgetünk. „Hétfőn elkezditek a leengedést — mondja neki Dezse elvtárs —, szerda délre ne legyen a munkának nyoma se itt” „Szerda délre? — vetjük közbe. —

Nagy László elvtárs, a szerelőbrigád vezetője Nagy Sándor elvtárral, a brigád egyik tagjával esomólemezt készít elő szereléshez.

gen volt” — és a pisztolyt máris új szegre szorítja.

Hogy a leengedés indul-e hétfőn, az most a fúrosokon múlik. Paizs József kezeli az egyik levegőfúrot. Jól tudja, milyen felelősség van rajtuk, nyomja is alaposan a gombot. A III. főtartó 6-os pontján be is fejezte a fúrosmunkát már ma, de végezni akar az 5-ös ponttal is és megkezdeni még estig a következő fúrást.

Alacsony, rövidkabátos ember jön

Hisz az az ünnep napja!” „Hű, a cérnáját, Laci — fordul Nagy elvtárs-hoz a főszerelő. — Akkor kedd estig be kell fejeznetek.”

Nagy elvtárs bajusza körül apró mosoly bujkál, hallgat egyet, majd a világ legtermészetesebb hangján megszólal: „Akkor kedd estére meglesz.” De addig még találkozunk...

(Lantos)